

Jordi Camí Director general del Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, que celebra deu anys de la seva fundació

Jordi Camí davant l'emblemàtic edifici amb forma de ferradura a primera línia de mar, dimarts passat ■ JOSEP LOSADA

Caminant a l'alba

Impulsor de diferents centres de recerca i del mateix PRBB, Jordi Camí (Terrassa, 1952) és doctor en medicina, especialista en farmacologia clínica i catedràtic de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. No té problemes per matinar: cada matí, va caminant de casa a la feina mentre veu sortir el sol. "És un gran plaer", diu.

“La clau de l'èxit és que ens hem adaptat bé als canvis”

ANIVERSARI • “El balanç després de deu anys és extraordinàriament positiu, som una referència en recerca biomèdica al sud d'Europa” **EMPLAÇAMENT** • “Els científics també mereixem ocupar espais privilegiats de la ciutat, això també ens ajuda” **CANVIS** • “El Centre de Medicina Regenerativa marxa i tindrem una seu del Laboratori Europeu de Biologia Molecular”

Xavi Aguilar
BARCELONA

El Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona (PRBB) és un dels grans nuclis de recerca biomèdica d'Europa. L'integren set centres on treballen 1.500 persones de 54 nacionalitats fent tota mena de recerca, des de la perspectiva molecular fins a la poblacional. Avui celebra els actes del seu desè aniversari.

Mirant deu anys enrere, com recorda el procés de fundació?

La idea, llargament acariciada, era crear un centre per créixer en recerca biomèdica al costat d'un hospital. Va ser un projecte de molt llarga gestació. Els anys vuitanta ja en parlàvem. Finalment es va desencallar en diverses etapes: durant la Barcelona preolímpica es va tipificar aquesta parcel·la com a parc biomèdic, però no va ser fins al 1999 que es va acabar de desencallar el projecte, coincidint amb la posada en marxa dels estudis de biologia de la Universitat Pompeu Fabra (UPF).

I en quin estat de forma s'arriba al desè aniversari?

El balanç que presentem és extraordinàriament positiu. Per mi, la fita més important és que som el millor lloc per fer recerca biomèdica a l'Estat i, possiblement, al sud d'Europa. Tenim una quantitat de talent inusual que ha sabut captar recursos competitiu molt per damunt de la mitjana. I això ha fet que la crisi ens afectés menys que en altres entorns. La clau de la nostra evolució, progressió i competència és que ens hem sabut adaptar als canvis. En el món de la recerca has de tenir molta flexibilitat.

Fins a quin punt creu que l'arquitectura del centre, tan peculiar i en una ubicació envejable, ha contribuït a confeccionar-ne la personalitat?

Estic segur que, d'alguna manera, ho ha fet. Aquest és un lloc molt agradable per venir a treballar. La gent ho fa molt més contenta que en altres llocs. Algunes elits havien demanat què hi feia aquest centre aquí, quan era un lloc perfecte per posar-hi

un altre hotel o oficines. Gran equivocació! El món de la recerca científica també es mereix ocupar espais privilegiats perquè això també ens ajuda molt. En igualtat de condicions, Barcelona és sempre un reclam que ajuda molt a captar talent.

En aquests deu anys de camí, hi ha alguna cosa que, vista ara, hauria fet d'una altra manera?

Res fonamental. Més aviat al revés. Reconèixer que quan tu planifiques ho fas amb unes determinades pretensions i després no tot s'acompleix com preveus. En el nostre cas ha prevalgut el pragmatisme, ens hem sabut adaptar a situacions no planificades al principi. Per exemple: fa deu anys no existien ni els *smartphones* i una de les coses que no vam poder preveure és el gran volum d'informació que acabaríem gestionant. Per tant, això ens ha fet replantejar el concepte de *data center*, on guardem la informació. Actualment gestionem petabytes d'informació.

Com és el dia a dia aquí. Quin

grau de coordinació o independència hi ha entre centres?

Tenim una comunitat de 1.500 persones repartides en set centres. Cadascun té la seva autonomia i personalitat jurídica i econòmica pròpia, però hi ha un important sentiment de comunitat. El fet que, quan travesses els torns de l'entrada, que és l'única barrera que hi ha, no hi hagi més limitacions per moure's a totes les instal·lacions és significatiu. Funcionem d'una

Que quan creues els torns de l'entrada no hi hagi més barreres entre centres explica com treballem

manera pragmàtica. En comptes de fer uns serveis centrals amb plataformes científicotècniques molt cares, cada centre, en la mesura que ha pogut, ha anat creant els seus serveis i els ofereix a tothom. Això ens dona força.

On veu el PRBB d'aquí a deu anys?

Estic segur que la reputació i la personalitat que ha aconseguit fins ara es mantindran. El futur el veig amb èxit perquè ens veig evolucionant, adaptant-nos a les circumstàncies i mantenint l'esperit de captar el millor talent del món i fer la millor recerca biomèdica possible.

Podria ser que l'integressin centres diferents dels actuals?

Per què no? L'edifici està ple i això és un bon senyal i, a la vegada, un problema. Ara el Centre de Medicina Regenerativa marxa per integrar-se a l'Institut de Recerca de l'hospital de Bellvitge i l'espai que deixa l'ocuparà una seu a Barcelona del Laboratori Europeu de Biologia Molecular. ■